

Графица-та. Ами какво мыслишь! — да дойде при мене, и да ище, да му бждѣ любовница.

Драко. Що за Бога! Дали е то възможно! — Та, гдѣ му е пусты-тъ умъ! — О Боже ачи какъ можа и да помисли таквози нѣщо!

Графица-та. Бре що мыслишь! пакъ іоще, като фанахъ да го пждѣ, почена да ми са заканѣ: „добръ, добръ Графице, ако вы не са рѣскаете, азъ не сжмиѣнно нещѣ.“ — Помисли какви са тѣзи души — той, като мой слуга, да хуртува тѣй!

Драко. Та вжже е заслужилъ проклетникъ. — О Боже! дай ми да стигна само живъ и здравъ въ Ліонъ при Господ. Графа! той безъ омисль не ще вече да са расхожда нито да заповѣдва по ваши-тъ дворъ, защото е доволно и преизлишно него-во-то насиліе и беснило.

Графица-та. (*Отваря чекмече-то асталско и изважда пары*). Ето ти пары за харчъ, а ето ти и писмо-то — тутакси трѣгни въ име божіе, и гледай да дадешъ писмо-то въ рѣцѣ-тъ сифридовы, и да ми донесешъ отъ него друго.

Драко. (*Навежда се и цѣлува на Графицѣ-тъ рѣкѣ*). Азъ тутакси ще трѣгна, само догдѣ нареждѣ фамиліѣ-тъ си: (*трѣсва, а Голосъ го среща и извиква.*)

ПОЗОРИЩЕ. IV.

Голосъ и Предни-тъ.

Голосъ. Какво търсишь тука, проклетниче; зеръ Графица-та таквизи любовници потрѣбува?